

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือและบทความ

กุลพล พลวัน. สิทธิมนุษยชนกับสหประชาชาติ. กรุงเทพมหานคร: อักษรสัมพันธ์การพิมพ์, 2520.

จิตติ หิงศภักดิ์. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เรียงมาตรา. พระนคร: เนติบัณฑิตยสภา, 2503.

_____. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 1 ตอนที่ 1. กรุงเทพมหานคร: กรุงสยามการพิมพ์, 2525.

_____. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 1 ตอนที่ 2. กรุงเทพมหานคร: เนติบัณฑิตยสภา, 2518.

จรัญ ภักดีธนากุล. "ศาล กับความเป็นกฎหมายสูงสุดแห่งรัฐธรรมนูญ". คุณภาพ 27 (มกราคม - กุมภาพันธ์ 2523): 51-88.

จรัญ ไชยฉนวนันท์. กฎหมายกับสิทธิเสรีภาพในสังคมไทย เส้นขนานจาก ... 2475 ถึงปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร: กลุ่มประสานงานศาสนาเพื่อสังคม, 2528.

จรัญ สุภาพ, สุจิต บุญบงการ, พงศ์เพ็ญ ศกุนตาทัยและอรณี นวลสุวรรณ. การเมือง การปกครองของยุโรป อังกฤษ ฝรั่งเศส เบนเนลักซ์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2523.

ทักษ์ เฉลิมเตียรณ. การเมืองระบบพหุชนูปถัมภ์แบบเผด็จการ แปลโดย พรรณี ฉัตรพลรักษ์ และ ม.ร.ว.ประกายทอง ลิริสุข. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2522.

ทวี ฤกษ์จำนงค์. สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกากับความมั่นคงแห่งชาติ. เอกสารการวิจัย ส่วนบุคคล วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร พ.ศ. 2507-2508.

- ธานินทร์ กรัยวิเชียรและวิชา มหาคุณ. การตีความกฎหมาย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2523.
- นันทวัฒน์ พรหมานันท์. "คณะตุลาการรัฐธรรมนูญของประเทศฝรั่งเศส". วารสารกฎหมาย 12 (ตุลาคม 2531): 59,68.
- บุญศรี มีวงศ์อุโฆษ. "การใช้และการตีความรัฐธรรมนูญ" เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการ เรื่อง 10 ปีของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วันพฤหัสบดีที่ 6 ธันวาคม 2531.
- ประเสริฐ บัทมะสุคนธ์. รัฐสภาไทยในรอบสี่สิบสองปี (2475-2517). กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ช.ชุมนุมการช่าง, 2517.
- พนัส ทศนียานนท์. "สิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลของชนบทไทย". วารสารนิติศาสตร์ ฉบับที่ 3 ปีที่ 11, 2523: 430-452.
- โกศล พลกุล. ปัญหาและข้อคิดบางเรื่องจากรัฐธรรมนูญไทย. กรุงเทพฯ: ศูนย์การพิมพ์พลชัย, 2530.
- มารุต นวนาค. "คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 22 เรื่องการขังบุคคลที่มีพฤติการณ์เป็นภัยต่อสังคม". วารสารกฎหมาย 3 (มกราคม - เมษายน): 9-16.
- วิษณุ เครืองาม. "กฎหมายกับสภาพบังคับ", ในเอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม หน่วยที่ 1-7 สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, หน้า 169-239. กรุงเทพมหานคร: บริษัท สารมวลชน จำกัด, 2528.
- _____. กฎหมายรัฐธรรมนูญ. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แสงสุทธิการพิมพ์, 2530.
- วิจิตรรา พึ่งลัดดา. "ระบบการควบคุมมิให้กฎหมายขัดรัฐธรรมนูญ". วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

- วิวัฒน์ เอี่ยมไพรวิน. "รัฐประหาร 20 ตุลาคม 2501", ในเอกสารการสอนชุดวิชา ประวัติศาสตร์สังคมและการเมืองไทย หน่วยที่ 8-15 สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, หน้า 688-727. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.
- สมภพ ไทตระกิตย์. "การควบคุมกฎหมายที่ขัดรัฐธรรมนูญ" วารสารนิติศาสตร์ 2 (มิถุนายน 2513): 1-30.
- สัญญาชัย สัจจวานิช. "กฎหมายว่าด้วยอัยการ". บทบัญญัติ เล่ม 28 ตอน 1, 2514: 1-12.
- เสถียร วิชัยลักษณ์ และ สิบวงศ์ วิชัยลักษณ์ (ผู้รวบรวม) รวมประกาศของคณะปฏิวัติ กรุงเทพมหานคร: นิติเวช, 2514-2515.
- เสนีย์ ปราโมช. "การกักตัวอัยการโดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่". บทบัญญัติ เล่ม 27 ตอน 3, 2513: 614-630.
- เสน่ห์ จามริก. การเมืองไทยกับพัฒนาการรัฐธรรมนูญ. กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์, 2529.
- หยุด แสงอุทัย. คำอธิบายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (พ.ศ. 2511) เรียงมาตรา. พระนคร: กรุงเทพมหานครการพิมพ์, 2511.
- _____. หลักรัฐธรรมนูญและกฎหมายเลือกตั้งทั่วไป. พระนคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2513.
- _____. "บทบรรณาธิการ" บทบัญญัติ กรกฎาคม 2505: 765-771.
- "คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 22". ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ 93 (13 ตุลาคม 2519) 15.
- "ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 1". ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ 75 (20 ตุลาคม 2501): 3-4.
- _____. ฉบับที่ 2. ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ 75 (ตุลาคม 2501): 5-6.

"ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 21". ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ 75 (2 พฤศจิกายน 2501): 1-2.

____. ฉบับที่ 43. ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ 76 (10 มกราคม 2502): 1-3.

"พระราชบัญญัติกำหนดวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการควบคุม การอบรม และการฝึกอาชีพ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 พ.ศ. 2503". ราชกิจจานุเบกษา 77 (15 พฤศจิกายน 2503): 906-914.

"พระราชบัญญัติกักคุมผู้เป็นภัยแก่ชาติในภาวะคับขัน พ.ศ. 2488". ราชกิจจานุเบกษา 62 (23 มกราคม 2488): 121-126.

"พระราชบัญญัติว่าด้วยการกักคุมตัวและการควบคุมจัดกิจการหรือทรัพย์สินของบุคคลที่เป็นศัตรูต่อสหประชาชาติ พ.ศ. 2488". ราชกิจจานุเบกษา 62 (16 กันยายน 2488): 520-525.

พระราชกำหนดคุ้มครองความสงบสุข เพื่อให้การดำเนินไปตามรัฐธรรมนูญ (ฉบับชั่วคราว) ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2490 พ.ศ. 2490". ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ 64 (22 พฤศจิกายน 2490): 1-5.

"พระราชบัญญัติว่าด้วยการอบรมและฝึกอาชีพบุคคลบางประเภท พ.ศ. 2518". ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ 92 (19 กุมภาพันธ์ 2518): 33-43.

"พระราชบัญญัติยกเลิกคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 22 ลงวันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2519 พ.ศ. 2519". ราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ 96 (8 สิงหาคม 2522): 1-4.

รายงานการประชุม

"รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร, ครั้งที่ 20/2489" สามัญ สมัยที่ 2 ชุดที่ 4 พ.ศ. 2489.

"รายงานการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ (ทำหน้าที่ร่างรัฐธรรมนูญ), ครั้งที่ 36" พ.ศ. 2506.

"รายงานการประชุมของคณะกรรมการวิสามัญของสภาผู้แทนราษฎร" วันที่ 8 เมษายน พ.ศ. 2498.

"รายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ชุดที่ 2 ครั้งที่ 66" พ.ศ. 2517.

____. "ทำหน้าที่รัฐสภา ครั้งที่ 12" พ.ศ. 2517.

"บันทึกการประชุมคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ 26"

พ.ศ. 2521.

ภาษาต่างประเทศ

หนังสือ

Andenads, The General Part of the Criminal law of Norway. London: Sweet & Maxweel, 1965.

Cappelletti, Mauro. Judicial Review in the Contemporary world. New York: The Bobbs-Merrill Company, Inc, 1971.

Clare Adams, John and Barile, Paolo. The Government of Republican Italy. Boston: Houghton Mifflin Company, 1966.

Corwin, Edward S. The Constitution and what it Means Today. Princeton: Princeton University Press, 1973.

Duchacek, Ivo D. Rights & Liberties in the world today. Santa Barbara: ABC CIO, 1973.

German, A.C. Introduction to Law Enforcement and Criminal Justice. Illinois: Springfield, 1968.

Handlin, Oscar and Mary. The Dimension of Liberty. Mass: Harvard University Press, 1961.

La Fave, Wayne and SCOTT. JR., AUSTIN W. CRIMINAL LAW. St. Paul: WEST PUBLISHING Co, 1972.

Paton, George Whitecross. A TEXT-BOOK OF JURISPRUDENCE third edition. Oxford: Oxford University Press, 1964.

บรรณานุกรม

Aigler, "Legislation in Vague or General Terms" Michigan Law Review

21 (1923) p. 831 New York: William S. Hein & Co., Inc.

Sartori, Giovanni. "Constitutionalism: A Preliminary Discussion"

American Political Science December 1962 p. 853. New York:

Quarterly Journal of the American Political Science Association.

Shalluck, C.E. "The True Meaning of the Term 'Liberty'" Harvard Law

Review 4 (1891). p. 365-372. St. Paul: WEST PUBLISHING Co,

ภาคผนวก

คำวินิจฉัยที่ ต. 1/2513

คณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

พระที่นั่งอนันตสมาคม

วันที่ 5 เดือน มกราคม พ.ศ. 2513

ผู้ว่าคดีศาลแขวงอุบลราชธานี โจทก์
ในคดีระหว่าง สิบตำรวจเอก สีดา ทองเรือง กับพวกรวม 3 คน จำเลย

เรื่อง ความในข้อ 1 และข้อ 2 แห่งประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 แยกหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทยหรือไม่

คณะตุลาการรัฐธรรมนูญได้พิจารณาเรื่องนี้เสร็จแล้ว จึงให้คำวินิจฉัยไว้ดังต่อไปนี้

ด้วยปลัดกระทรวงยุติธรรมได้ส่งความเห็นของศาลแขวงอุบลราชธานี ในคดีอาญา
หมายเลขคำที่ 918/2512 ระหว่าง ผู้ว่าคดีศาลแขวงอุบลราชธานี โจทก์ ส.ค.อ.สีดา
ทองเรือง กับพวกจำเลย ซึ่งโจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2511 ระหว่างเวลา
06.00 น. ถึงเวลา 18.00 น. จำเลยทั้งสามซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ มีหน้าที่ควบคุม
ผู้รับการอบรมที่ถูกคุมขังฐานเป็นบุคคลอันธพาล ตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ได้กระทำโดย
ประมาท เป็นเหตุให้นายศรีธาตุ อินทรมณี และนายทา ต้นโพธิ์ ผู้รับการอบรมซึ่งอยู่ในความ
ควบคุมของจำเลย ออกไปจากสถานคุมขังตามประกาศดังกล่าว แล้วหลบหนีไปจับตัวไม่ได้ ขอให้
ลงโทษตามพระราชบัญญัติกำหนดวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการควบคุม การอบรม และการฝึกอาชีพตาม
ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 พ.ศ. 2503 มาตรา 15 ในการพิจารณาพิพากษาคดีนี้
ศาลแขวงอุบลราชธานี มีความเห็นว่า คดีมีปัญหาข้อกฎหมายที่จำเป็นจะต้องวินิจฉัยก่อนที่จะชี้ขาด
ความผิดของจำเลยว่าตามวันและเวลาที่โจทก์ฟ้อง นายศรีธาตุ อินทรมณี และนายทา ต้นโพธิ์
ผู้รับการอบรมที่หลบหนีไป ได้ถูกควบคุมตัวไว้โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ในการวินิจฉัยปัญหา
ข้อกฎหมายดังกล่าว ศาลแขวงอุบลราชธานีมีความเห็นว่า บทบัญญัติในข้อ 1 และข้อ 2 แห่ง
ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ซึ่งเป็นกฎหมายที่จะต้องนำมาใช้บังคับแก่คดีนี้ เป็นบทบัญญัติแห่ง
กฎหมายที่มีข้อความแยกหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2511 มาตรา 157
159, 160 และมาตรา 27 ใช้บังคับอีกต่อไปไม่ได้ จึงได้สั่งให้รอการพิจารณาพิพากษาคดีนี้
ไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นมาเพื่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 175

ศาลแขวงอุบลราชธานีเห็นว่า ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ข้อ 1 และข้อ 2 แย้งหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เพราะเหตุผลดังต่อไปนี้

1. การควบคุมตัวบุคคลตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 มีลักษณะแตกต่างกับประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 21 คือ ไม่ได้ควบคุมตัวไว้เพื่อทำการสอบสวนในข้อใดเลย หากแต่ควบคุมไว้เพื่อทำการอบรมและฝึกอาชีพให้กลับตน เป็นพล เมืองดี จึงแสดงว่าประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ได้ถือเอาการที่บุคคลนั้นมีนิสัยและความประพฤติ เป็นอันธพาล เป็นความผิดที่จะ เม็ดต่อกฎหมาย ซึ่งเป็นข้อหาในความผิดต่างหากจากข้อหาเดิมที่พนักงานสอบสวนได้สอบสวนไว้ตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 21 เป็นเหตุให้ถูกส่งตัวไปอยู่ในสถานอบรมและฝึกอาชีพ หากบุคคลนั้นหลบหนีไป ก็ยังมีความผิดและต้องรับโทษตามข้อ 3 แห่งประกาศดังกล่าวด้วย ทำให้บุคคลนั้นต้องถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งเท่ากับ เป็นการลงโทษบุคคลนั้น ฉะนั้นการที่ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ข้อ 1 ให้ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล หรือผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นผู้ มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดว่า บุคคลใดมีความผิดตามประกาศหรือไม่ อีกทั้งให้มีอำนาจสั่งให้ส่งตัวบุคคลนั้นไปยังสถานอบรมและฝึกอาชีพ จึงมีผลเท่ากับ เป็นการตั้งให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารมีอำนาจทำการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีชี้ขาดความผิดและลงโทษบุคคลได้ เป็นการตั้งศาลขึ้นใหม่เพื่อพิจารณาพิพากษาคดีที่มีข้อหาความผิดฐานมีนิสัยและความประพฤติคน เป็นอันธพาลโดยเฉพาะ แทนศาลธรรมดาที่มีอยู่ตามกฎหมาย จึงเป็นการแย้งหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 157 ซึ่งบัญญัติว่า "การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาลโดยเฉพาะ ซึ่งจะต้องดำเนินตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์" และมาตรา 159 ซึ่งบัญญัติว่า "การตั้งศาลขึ้นใหม่เพื่อพิจารณาพิพากษาคดีใดคดีหนึ่ง หรือที่มีข้อหาฐานใดฐานหนึ่ง โดยเฉพาะแทนศาลธรรมดาที่มีอยู่ตามกฎหมายสำหรับพิจารณาพิพากษาคดีนั้น จะกระทำมิได้" และการที่ข้อ 1 แห่งประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับนี้ให้ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล หรือผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดความผิด และสั่งลงโทษบุคคลที่ประพฤติคน เป็นอันธพาลได้ โดยมีต้องดำเนินการฟ้องร้องกล่าวโทษตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณา เป็นการบัญญัติกฎหมายกำหนดวิธีพิจารณาขึ้นใหม่ เพื่อใช้บังคับแก่คดีข้อหาความผิดฐานมีนิสัยและความประพฤติ เป็นอันธพาลโดยเฉพาะ จึงแย้งหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 160 ซึ่งบัญญัติว่า "การบัญญัติกฎหมายให้มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลง หรือแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยธรรมนูญศาลหรือวิธีพิจารณา เพื่อใช้แก่คดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะ จะกระทำมิได้"

เรื่องทำนองนี้ คณะตุลาการรัฐธรรมนูญได้เคยวินิจฉัยไว้แล้วเมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2501 ว่า มาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติจัดที่ดินเพื่อความ เป็นธรรมแก่สังคม พ.ศ. 2497 แย้งหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2475 แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช 2495 ใช่บังคับมิได้

2. ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 เป็นกฎหมายที่ถือว่า การมีนิสัยและความประพฤติเป็นอันธพาลเป็นความผิด แต่มิได้กำหนดระยะเวลาการลงโทษที่แน่นอนไว้ ดังนั้น โทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักหรือ เบาสถานใด ก็สุดแต่คณะกรรมการตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ข้อ 2 จะพิจารณาและมีคำสั่ง ไม่มีขอบเขตกำหนดเวลาสิ้นสุด ทำให้โทษที่ได้รับไม่ได้ สัดส่วนกับความผิดที่ถูกกล่าวหาและไม่เป็นธรรม ย่อมเป็นการแย้งหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย มาตรา 27 ซึ่งบัญญัติว่า "บุคคลจะไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่จะได้ กระทำการอันกฎหมายซึ่งใช้อยู่ใน เวลาที่กระทำนั้นบัญญัติ เป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่ จะลงแก่บุคคลนั้น จะหนักกว่าโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายซึ่งใช้อยู่ใน เวลาที่กระทำความผิดมิได้"

3. การสั่งให้ส่งตัวบุคคลที่มีนิสัยและความประพฤติเป็นอันธพาล ไปควบคุมไว้ใน สถานอบรมและฝึกอาชีพ แม้จะถือว่าเป็นเพียงวิธีการเพื่อความปลอดภัยอย่างหนึ่ง มิใช่เป็นการ ลงโทษก็ตาม แต่ก็มีผลเป็นการจำกัดตัดทอนสิทธิและ เสรีภาพของบุคคล เช่นเดียวกับการลงโทษ วิธีการเพื่อความปลอดภัยที่มีลักษณะ เช่นเดียวกันนี้ ก็ได้มีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา แต่การ ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา มีกำหนดเวลาสิ้นสุด และต้องกระทำโดย ศาลและดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณา โดยให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหา ในการต่อสู้ กล่าวแก้ข้อกล่าวหาได้เต็มที่ ดังนั้น การที่ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 บัญญัติให้ผู้บัญชาการ ตำรวจนครบาล หรือผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจใช้วิธีการดังกล่าว จึงเท่ากับให้เจ้าหน้าที่ ฝ่ายบริหารมีอำนาจกระทำการได้อย่างศาล เป็นการตั้งบุคคลอื่นซึ่งมิใช่ตุลาการ ให้มีอำนาจ ทำการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีได้อย่างศาล จึงแย้งหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ตามนัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้นด้วย

คณะตุลาการรัฐธรรมนูญได้พิจารณาเรื่องนี้โดยละเอียดแล้ว เห็นว่า ประกาศ คณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ซึ่งได้ตราขึ้นโดยหัวหน้าคณะปฏิวัติ และประกาศบังคับใช้ เป็นกฎหมายมา ตั้งแต่วันที่ 10 มกราคม 2502 และต่อมาก็ได้มีพระราชบัญญัติกำหนดวิธีปฏิบัติ เกี่ยวกับการควบคุม การอบรมและการฝึกอาชีพตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 พ.ศ. 2503 กำหนดหลักการสำคัญ

ในการควบคุมอบรมและฝึกอาชีพของบุคคลที่ประพฤติน เป็นอันธพาลซึ่งถูกส่งตัวไปควบคุมไว้ในสถานอบรมและฝึกอาชีพ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยจัดตั้งขึ้นตามประกาศฉบับนี้ เพื่อให้การอบรมและฝึกอาชีพบุคคลดังกล่าว ได้ลุล่วงสมความมุ่งหมายของคณะปฏิวัติ ความมุ่งหมายของประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 นี้ ปรากฏชัดตามเจตนาของคณะปฏิวัติซึ่งแสดงไว้ในประกาศฉบับนี้ว่า คณะปฏิวัติมีเจตนาอันแรงกล้าที่จะกวาดล้างปราบปรามและทำการอบรมบ่มนิสัยผู้ที่ประพฤติน เป็นอันธพาลให้กลับตน เป็นพล เมืองดี เพื่อประโยชน์และความผาสุกของประชาชน หัวหน้าคณะปฏิวัติ จึงมีคำสั่งว่า บุคคลที่ประพฤติน เป็นอันธพาล ซึ่งถูกควบคุมตัวไว้เพื่อทำการสอบสวนตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 21 ครบกำหนดสามสิบวันแล้ว ถ้าผู้บัญชาการตำรวจนครบาล สำหรับจังหวัดพระนคร จังหวัดธนบุรี และผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับจังหวัดอื่น ๆ นอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี เห็นว่าบุคคลนั้นยังมีนิสัยและความประพฤติ เป็นอันธพาลอยู่ ก็ให้มีอำนาจสั่งให้ส่งตัวบุคคลนั้น ไปยังสถานอบรมและฝึกอาชีพ ประกาศคณะปฏิวัติฉบับนี้จึงมีใช้กฎหมายที่กำหนดโทษแก่ผู้กระทำความผิดโดยถือ เอาการที่บุคคลมีนิสัยและความประพฤติ เป็นอันธพาล เป็นความผิดอาญา และการที่ประกาศคณะปฏิวัตินี้ดังกล่าว ให้อำนาจผู้บัญชาการตำรวจนครบาล และผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้ส่งตัวบุคคลที่ประพฤติน เป็นอันธพาลไปยังสถานอบรมและฝึกอาชีพ เพื่อการอบรมบ่มนิสัยและฝึกหัดอาชีพโดยเจตนาจะให้กลับตน เป็นพล เมืองดีนั้น ก็ทำได้ประสงค์ให้ลงโทษบุคคลในทางอาญาไม่ จะเห็นได้ว่าวิธีการที่ให้อำนาจแก่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจผู้เป็นเจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้อำนาจและหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน สั่งให้ส่งตัวบุคคลที่ประพฤตินในทาง เป็นภัยต่อสังคม ไปควบคุมตัวไว้ในสถานสงเคราะห์หรือสถานอบรมและฝึกอาชีพ เพื่อรับการรักษาและอบรมฝึกอาชีพนั้น ได้มีมาแล้วในกฎหมายหลายฉบับ เช่น พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. 2484 ซึ่งให้อำนาจพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมีอำนาจสอบสวนว่าผู้ใดขอทาน และผู้นั้น เป็นคนชราภาพหรือเป็นคนวิกลจริตพิการ หรือ เป็นคนมีโรค ซึ่งไม่สามารถประกอบการอาชีพอย่างใด และไม่มีทางเลี้ยงชีพอย่างอื่น ทั้งไม่มีญาติมิตรอุปการะเลี้ยงดู ก็ให้ส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์ได้ ผู้ที่ถูกส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์นั้น ถูกบังคับให้อยู่ในอำนาจการควบคุมของอธิบดีแห่งกรม ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนดให้มีหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ อธิบดีอาจมอบหมายให้ข้าหลวงประจำจังหวัดหรือนายกเทศมนตรี เป็นผู้ใช้อำนาจควบคุมต่อไปอีกชั้นหนึ่งได้ อธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจะสั่งให้ผู้ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ทำงานตามที่เห็นสมควรหรือจะส่งไปทำงานที่อื่นก็ได้ ถ้าปรากฏว่าผู้ที่ถูกส่งไปยังสถานสงเคราะห์นั้นมีที่อาศัยและทางดำรงชีพพอสมควรแก่อดีตภาพ อธิบดีหรือผู้ที่ได้รับ

มอบหมายมีอำนาจพิจารณาปล่อยตัวไป ในการควบคุมบุคคลที่ถูกส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์ดังกล่าว อธิบดีมีอำนาจตราข้อบังคับกำหนดวินัยแห่งความประพฤติขึ้น โทษทางวินัยพึงทำได้ตามที่กำหนดไว้ คือ (ก) ชังหรือชังห้องมีด (ข) ตัดหรือลดประโยชน์อันจัดขึ้น เพื่อดำเนินการควบคุม ถ้าผู้ที่ถูกส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์ไม่ไปหรือหลบหนีจากสถานนั้น มีความผิดต้องระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้ นอกจากนี้ ยังมีพระราชบัญญัติอื่น ๆ อีก เช่นพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ให้อำนาจอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์มอบหมายให้เป็นผู้ใช้อำนาจในเขตจังหวัดนั้น ๆ ในการที่จะสั่งให้ส่งตัวบุคคลซึ่งศาลได้พิพากษาให้ลงโทษฐานกระทำความผิดค้าประเวณี ไปรับการรักษา หรืออบรมฝึกอາชีพในสถานสงเคราะห์เมื่อบุคคลนั้นพ้นโทษแล้วได้ ในเมื่อปรากฏว่าบุคคลนั้น เป็นโรคอันควรได้รับการรักษา หรือ เป็นผู้ควรได้รับการอบรมฝึกอາชีพหรือทั้งสองอย่าง และ เพื่อประโยชน์ในการดังกล่าวนี้ พระราชบัญญัติฉบับนี้ยังให้อำนาจอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ โดยอนุมัติรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกข้อบังคับว่าด้วยระเบียบวินัยและการทำงานของบุคคลผู้ถูกส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์ อีกทั้งให้อำนาจลงทัณฑ์แก่ผู้รับการสงเคราะห์ได้ด้วย ถ้าผู้รับการสงเคราะห์หลบหนีไปจากสถานสงเคราะห์ หรือสถานที่ซึ่งอธิบดีกำหนดให้ไปทำงานหรือประกอบอาชีพ ก็มีความผิดและจะต้องรับโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้ เมื่ออธิบดีเชื่อว่าผู้รับการสงเคราะห์คนใดกลับตัวไม่กระทำความผิดค้าประเวณีอีก เพราะมีความประพฤติดีหรือ เพราะมีผู้มีหลักฐานควร เชื่อถือรับอุปการะหรือรับรองจะทำงานที่มีรายได้พอควรแก่การเลี้ยงชีพแล้ว อธิบดีมีอำนาจสั่งปล่อยตัวผู้รับการสงเคราะห์จากสถานสงเคราะห์ได้ ดังนี้ เป็นต้น ในกฎหมายเหล่านี้ ล้วนแต่ให้อำนาจหน้าที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารมีอำนาจสั่งให้ควบคุมตัวบุคคลซึ่งมีความประพฤติอันไม่สมควรไว้ในสถานที่อันมีเขตกำหนด เพื่อป้องกันมิให้มีการกระทำอันเป็นที่เดือดร้อนแก่สาธารณชน โดยมีความมุ่งหมายที่จะให้การอบรมฝึกอາชีพ และการสงเคราะห์แก่บุคคลบางประเภท เพื่อประโยชน์แห่งความผาสุกของประชาชน อันเป็นอำนาจหน้าที่ของฝ่ายบริหารโดยตรงนั่นเอง จะเห็นได้ตามกฎหมายนั้น ๆ ว่า มีเจตนาเพียงเป็นวิธีการอันหนึ่ง เพื่อป้องกันการทำผิดในภายหน้าเพื่อตัดนิสัยและเพื่อฝึกหัดอาชีพ ซึ่งเรียกว่า วิธีการเพื่อความปลอดภัยเท่านั้น หากใช้เจตนาจะให้เป็นการลงโทษอาญาแก่บุคคลเหล่านั้นไม่ และบุคคลเหล่านั้นจะได้ขึ้นชื่อว่า เป็นผู้ที่ถูกลงโทษอาญาก็หาไม่ ถ้าจะกล่าวโดยอาศัยเหตุแต่เพียงว่า การตรากฎหมายอันใด ซึ่งจะมีผลให้ผู้นั่งผู้ใดต้องถูกควบคุมตัวโดยคำสั่งของเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารแล้ว ก็จะต้องถือว่าเป็นการตั้งให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร ให้อำนาจใช้อำนาจตุลาการได้อย่างศาล กล่าวคือ ให้อำนาจทำการพิพากษาพิพากษาอรรถคดีซึ่งขาดความผิด

และลงโทษอาญาแก่บุคคลได้แล้ว ย่อมจะไม่เป็นการถูกต้องเสมอไป ดังจะเห็นได้ว่าในบางกรณี เพื่อประโยชน์แห่งความสุขของประชาชน และความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง รัฐย่อมจะตรา กฎหมายให้ใช้วิธีการใดอันมีลักษณะ เป็นวิธีการ เพื่อความปลอดภัย เพื่อให้บรรลุผลเช่นว่านั้น ก็ย่อม จะกระทำได้ เพราะวิธีการเพื่อความปลอดภัยนั้น นอกจากวิธีการดังมีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 39 แล้ว ก็อาจมีได้ตามกฎหมายอื่น และไม่จำเป็นต้องให้ศาล เป็นผู้กำหนด เสมอไป ดังนี้ ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 จึงมิใช่ เป็นกฎหมายที่ตั้งศาลขึ้นใหม่ เพื่อทำการ พิจารณาพิพากษาคดีที่มีข้อหาความผิดฐานมีนิสัยและความประพฤติ เป็นอันธพาลโดย เฉพาะแทนศาล ธรรมดาที่มีอยู่ตามกฎหมาย และไม่เป็นการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไข เพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วย ธรรมนูญศาล หรือวิธีพิจารณาเพื่อใช้แก่คดีใดคดีหนึ่ง โดยเฉพาะแต่ประการใดเลย

อีกประการหนึ่ง ย่อม เป็นการถูกต้องตามความเป็นจริงที่จะกล่าวว่าผู้รับการอบรม ที่ถูกส่งตัวมาควบคุมอบรมและฝึกอาชีพในสถานอบรมและฝึกอาชีพ ตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 จะต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับ เกี่ยวแก่การควบคุมผู้รับการอบรม ตลอดจนต้องรับการศึกษา การ อบรม การฝึกอาชีพ และทำงานตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ถ้าผู้รับการอบรมผู้ใดฝ่าฝืนข้อบังคับ หรือขัดคำสั่งดังกล่าว ก็อาจถูกลงโทษทางวินัยสถานใดสถานหนึ่งหรือหลายสถาน และในกรณีที่ ผู้รับการอบรมหลบหนีไปจากการควบคุมของสถานอบรมและฝึกอาชีพ ก็อาจถูกลงโทษอาญาตามที่ บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติกำหนดวิธีปฏิบัติ เกี่ยวกับการควบคุม การอบรม และการฝึกอาชีพตาม ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 พ.ศ. 2503 แต่วิธีปฏิบัติซึ่งกำหนดขึ้นตามกฎหมายฉบับนี้ ก็มีลักษณะทำนอง เดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ เกี่ยวกับการกักกันตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2510 ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติต่อผู้ซึ่งถูกศาลพิพากษาให้กักกันอัน เป็นวิธีการ เพื่อ ความปลอดภัยตามมาตรา 40 แห่งประมวลกฎหมายอาญา จะไม่อาจที่จะกล่าวได้ว่า วิธี ปฏิบัติต่อผู้รับการอบรมซึ่งถูกส่งตัวมาควบคุมอบรมและฝึกอาชีพในสถานอบรมและฝึกอาชีพตามประกาศ ของคณะปฏิวัติฉบับที่ 43 เป็นการปฏิบัติต่อบุคคลนั้น เสมือน เป็นผู้กระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 28 วรรคสอง แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ในข้อที่ศาลแขวงอุบลราชธานีมีความเห็นต่อไปว่า เรื่องลักษณะทำนองนี้ คณะตุลาการ รัฐธรรมนูญ ได้เคยวินิจฉัยไว้แล้ว เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2501 มาตรา 9 แห่ง พระราชบัญญัติจัดที่ดิน เพื่อความเป็นธรรมแก่สังคม พ.ศ. 2497 แย้งหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2475 แก้ไขเพิ่มเติมพุทธศักราช 2495 นั้น คณะตุลาการ

รัฐธรรมนูญเห็นว่า คำวินิจฉัยของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญในเรื่องดังกล่าวมีลักษณะแตกต่างกับเรื่องนี้มาก เพราะพระราชบัญญัติจัดที่ดินเพื่อความ เป็นธรรมแก่สังคม พ.ศ. 2497 มีความบัญญัติให้อำนาจคณะกรรมการจัดที่ดินเพื่อความ เป็นธรรมแก่สังคมไว้ว่า ที่ดินที่เจ้าของหรือผู้ครอบครอง แสดงความจำนงต่อทางราชการสละที่ดินนั้นก็ดี หรือ เจ้าของหรือผู้ครอบครองต้องสละการครอบครองไป เพราะเกรงกลัวอิทธิพลหรือไม่รู้เท่าถึงการฉกฉวย หรือที่ปรากฏแก่คณะกรรมการว่า เจ้าของหรือผู้ครอบครองได้ที่ดินมาด้วยความไม่เป็นธรรมก็ดี ให้คณะกรรมการเอาที่ดินนั้นจัดให้ราษฎรตามความ เป็นธรรม หรือจะสงวนไว้ให้ราษฎรใช้ร่วมกันก็ได้ และเมื่อคณะกรรมการได้มีคำสั่งจัดที่ดิน แปลงใดให้ราษฎรแล้ว คณะกรรมการมีอำนาจสั่งให้บุคคลที่คณะกรรมการเห็นว่า ไม่มีสิทธิในที่ดิน ออกไปเสียจากที่ดินนั้นได้ จึงเห็นได้ว่าการจัดตั้งคณะกรรมการจัดที่ดินเพื่อความ เป็นธรรมแก่สังคม ตามกฎหมายฉบับนี้ เป็นการก่อตั้งคณะบุคคลอันประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร ให้มีอำนาจหน้าที่ที่ซ้ำซ้อน เกี่ยวแก่กรรมสิทธิ์และสิทธิครอบครองอัน เป็นกรณีพิพาทระหว่างบุคคล จึงมีผล เป็นการตั้งบุคคลอื่นที่มีอิสระให้มีความสามารถพิจารณาพิพากษาอรรถคดี จึง เป็นการแย้งหรือขัดต่อบทบัญญัติ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2475 แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช 2495 มาตรา 99 ซึ่งบัญญัติว่า การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาลโดยเฉพาะ ดังนี้จะเห็นได้ว่า อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการที่ก่อตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติจัดที่ดินเพื่อความ เป็นธรรมแก่สังคม พ.ศ. 2497 แตกต่างกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ซึ่งไม่มีลักษณะ เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทเกี่ยวกับอรรถคดี หาก เป็นวิธีการ เพื่อให้บรรลุผล คือ ความมุ่งหมายที่จะให้การอบรมฝึกอาชีพและการสงเคราะห์บุคคลบางประเภท ซึ่งเรียกว่า เป็นวิธีการ เพื่อความปลอดภัยเท่านั้น

คณะตุลาการรัฐธรรมนูญได้คำนึงอยู่เป็นอันมากว่า การที่ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 กำหนดให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวบุคคลที่ประพฤติดน เป็นอันธพาล ไปยังสถานอบรมและฝึกอาชีพได้โดยไม่ต้องดำเนินการฟ้องร้องกล่าวโทษต่อศาลตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณานั้น ย่อมจะมีผลให้เกิดข้อคิดเห็นได้หลายทาง กฎหมายเช่นว่านี้ ถ้าจะมีปัญหาที่จะต้องพิจารณา ก็มีอยู่เพียงที่จะดำนิติชมว่า เป็นกฎหมายที่ดีหรือไม่เท่านั้น ปัญหาเช่นว่านี้ เป็นคนละเรื่องกับปัญหาที่ว่า ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 นี้ มีข้อความแย้งหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหรือไม่

อาศัยเหตุดังกล่าวแล้ว คณะตุลาการรัฐธรรมนูญจึงให้คำวินิจฉัยว่า ความในข้อ 1 และข้อ 2 แห่งประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ตามที่ศาลแขวงอุบลราชธานีได้เสนอขึ้นมาขอให้พิจารณานั้น ไม่แย้งหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 157 มาตรา 160 และ มาตรา 27

(ลงชื่อ)

วรการบัญชา

"

พล.ต. ศ. สิริโยธิน

"

กำธร พันตุลาภ

"

สงวน ชูปัญญา

"

พลตรี กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์

"

มну เวทย์วิมลนาท

"

พล.ท. สุข เปรูนาวิน

ประกาศของคณะปฏิวัติ

ฉบับที่ 21

ด้วยปรากฏว่า ได้มีบุคคลประพฤติตน เป็นอันธพาล กระทำการด้วยตนเองหรือสนับสนุนบุคคลอื่น รังแก ข่มเหง ชูเกียรติ หรือรบกวนให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชน และในบางกรณีก็กระทำการแสดงตนให้บุคคลอื่น เกรงกลัวจำต้องยอมทนรับกรรมบางประการ ไม่กล้าขัดขืนหรือร้องเรียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินการ เพราะเกรงภัยจะเกิดแก่ตน ทั้งนี้ นับเป็นภัยอันตรายแก่ความสงบสุขของประชาชนพลเมืองโดยทั่วไป นอกจากนั้นยังปรากฏว่ามีบุคคลอยู่ไม่น้อยที่ดำรงชีพด้วยการกระทำผิดต่อกฎหมาย เช่น เป็นเจ้ามือการพนันสลากกินรวบ อันเป็นภัยแก่เศรษฐกิจของชาติ คณะปฏิวัติเห็นเป็นการสมควรอย่างยิ่ง ที่เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองและตำรวจจะได้จัดการปราบปรามบุคคลเช่นว่านั้น เพื่ออำนวยความสุขแก่ประชาชน และความเจริญของบ้านเมือง

หัวหน้าคณะปฏิวัติ จึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ให้เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองและตำรวจตลอดจนพนักงานสอบสวน เอาใจใส่ โดยเคร่งครัดสืบสวนสอบสวนดูว่าบุคคลเช่นที่ได้กล่าวมาข้างต้น ได้กระทำการอันใดซึ่งเป็นการละเมิดต่อกฎหมาย แล้วและจัดดำเนินการต่อไป เพื่อการนี้ถ้าปรากฏมีความจำเป็นต้องจับตัวมาควบคุมไว้เพื่อทำการสอบสวนในข้อหาข้อใด ก็ให้ดำเนินการไปโดยเคร่งครัด และให้พนักงานสอบสวนควบคุมตัวไว้ทำการสอบสวนได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันเริ่มควบคุม

ข้อ 2. ถ้ามีความจำเป็นต้องควบคุมเกินกำหนดเวลาที่กล่าวแล้ว เพื่อให้การสอบสวนเสร็จสิ้น ก็ให้ส่งตัวผู้ต้องหาไปศาล ให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนยื่นคำร้องต่อศาลขอหมายขังผู้ต้องหาไว้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนได้ควบคุมตัวผู้ต้องหาไว้สอบสวนความผิดในข้อหาที่มีใช่เป็น
ความผิดซึ่งศาลทหารมีอำนาจพิจารณาพิพากษา และเป็นคดีที่ต้องฟ้องให้ศาลได้สำนวนฟ้องก็ดี
หรือ เป็นคดีที่อยู่ในอำนาจศาลแขวงที่จะพิจารณาพิพากษาก็ดี ให้ดำเนินการไปตามกฎหมายว่าด้วย
การจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 2 พฤศจิกายน 2501

จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์

หัวหน้าคณะปฏิวัติ

ประกาศของคณะปฏิวัติ

ฉบับที่ 43

เนื่องจากปรากฏว่า บุคคลที่ประพฤติดน เป็นอันธพาลซึ่งพนักงาน เจ้าหน้าที่ได้จับตัวมา
ควบคุมไว้เพื่อทำการสอบสวน ตามประกาศของคณะปฏิวัติ เมื่อครบกำหนดสามสิบวันแล้ว บุคคล
นั้นยังมีนิสัยและความประพฤติ เป็นอันธพาลอยู่ เมื่อปล่อยตัวไปก็จะไปกระทำความผิดก่อให้เกิดความ
เดือดร้อนคำคาญแก่ประชาชนอีก คณะปฏิวัติเห็นว่า เท่าที่ได้ดำเนินการจับกุมปราบปรามผู้ประพฤติดน
คน เป็นอันธพาล เริ่มแต่ต้นตลอดมาจนบัดนี้นั้น ประชาชนส่วนมากได้รับความร่มเย็น เป็นสุข ห่อนคลาย
ความเดือดร้อนและหวาดเกรงภัยอันตรายจะถูกรังแกโดยไม่เป็นธรรม แต่ความเดือดร้อนหวาด
เกรงดังกล่าวนี้ยังหาหมดสิ้นไปไม่ ในเมื่อบุคคลที่ประพฤติดน เป็นอันธพาลนี้ยังไม่ละ เลิกนิสัยและ
ถูกปล่อยตัวออกมาอีกคณะปฏิวัติมี เจตนาอันแรงกล้าที่จะกวาดล้างปราบปรามและทำการอบรมบ่มนิสัย
ผู้ที่ประพฤติดน เป็นอันธพาลให้กลับตน เป็นพล เมืองดี เพื่อประโยชน์และความผาสุกของประชาชน

หัวหน้าคณะปฏิวัติจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ 1 บุคคลที่ประพฤติดน เป็นอันธพาล ซึ่งถูกควบคุมตัวไว้เพื่อทำการสอบสวนตาม
ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 21 ครบกำหนดสามสิบวันแล้ว ถ้าผู้บัญชาการตำรวจนครบาล
สำหรับจังหวัดพระนคร จังหวัดธนบุรี และผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับจังหวัดอื่น ๆ นอกจาก
จังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรีเห็นว่า บุคคลนั้นยังมีนิสัยและความประพฤติ เป็นอันธพาลอยู่
ก็ให้มีอำนาจสั่งให้ส่งตัวบุคคลนั้นไปยังสถานอบรมและฝึกอาชีพ

ข้อ 2 ให้กระทรวงมหาดไทยจัดให้มีสถานอบรมและฝึกอาชีพนั้น กับให้จัดตั้ง
คณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะ แต่ละคณะมีจำนวนไม่น้อยกว่าสามคนสำหรับพิจารณา ดำเนิน
การเกี่ยวกับการควบคุม การอบรม การฝึกอาชีพ และการปล่อยบุคคลที่ถูกควบคุม

ให้คณะกรรมการพิจารณาและมีคำสั่งทุก ๆ สามเดือนว่า บุคคลที่ถูกควบคุมนั้น
บุคคลใดควรให้ควบคุมไว้หรือให้ปล่อยตัวไป การปล่อยตัวนั้นคณะกรรมการจะกำหนดให้มีประกันหรือ
ทัณฑ์บนด้วยหรือไม่ก็ได้

ข้อ 3 ให้ถือว่าบุคคลที่ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลหรือผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้
ส่งตัวไปอยู่ในสถานอบรมและฝึกอาชีพ เป็นผู้อยู่ในระหว่างคุมขังตามอำนาจของพนักงานสอบสวน
ตามความหมายของประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งถ้าหลบหนีก็มีความผิดต้องระวางโทษตามประมวล
กฎหมายนั้น

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 10 มกราคม 2502

จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์

หัวหน้าคณะปฏิวัติ

พระราชบัญญัติ

กำหนดวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการควบคุม การอบรม
และการฝึกอาชีพ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43

พ.ศ. 2503

ในพระปรมาภิไธย

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

สังวาลย์

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ให้ไว้ ณ วันที่ 7 พฤศจิกายน พ.ศ. 2503

เป็นปีที่ 15 ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการกำหนดวิธีปฏิบัติ เกี่ยวกับการควบคุม
การอบรมและการฝึกอาชีพ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43

พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา
จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติกำหนดวิธีปฏิบัติ เกี่ยวกับการ
ควบคุม การอบรมและการฝึกอาชีพ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 พ.ศ. 2503"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

"ผู้รับการอบรม" หมายความว่า บุคคลซึ่งถูกส่งตัวมาควบคุม อบรมและฝึกอาชีพ
ในสถานอบรมและฝึกอาชีพ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43

"สถานอบรมและฝึกอาชีพ" หมายความว่า สถานอบรมและฝึกอาชีพ ซึ่งกระทรวง
มหาดไทยจัดตั้งขึ้น ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43

"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า ผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

"อธิบดี" หมายความว่า อธิบดีกรมราชทัณฑ์

มาตรา 4 ให้อธิบดีมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้มีอำนาจออกข้อบังคับ
 เกี่ยวกับการควบคุมผู้รับการอบรม เรื่องต่อไปนี้

- (1) การรับตัว
- (2) การเยี่ยมและการติดต่อ
- (3) ประโยชน์และรางวัล
- (4) วิธีการควบคุมและวินัย
- (5) การจัดชั้น การเลื่อนและการลดชั้น
- (6) การใช้เครื่องพันธนาการ
- (7) การศึกษา การอบรม การฝึกอาชีพและการทำงาน
- (8) การอนามัยและการสุขภาพ
- (9) การปล่อยตัว
- (10) ทรัพย์สินของผู้รับการอบรม
- (11) สิ่งของต้องห้าม
- (12) ชนิดของอาวุธที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะพึงใช้ และ
- (13) อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา 5 ผู้รับการอบรมต้องรับการศึกษา การอบรม การฝึกอาชีพและทำงาน
 ตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา 6 ผู้รับการอบรมผู้ใดฝ่าฝืนข้อบังคับที่ออกตามมาตรา 4 หรือขัดคำสั่ง
 ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจลงโทษผู้นั้นสถานใดสถานหนึ่ง หรือหลายสถาน
 ดังต่อไปนี้

- (1) ภาคทัณฑ์
- (2) งดการเลื่อนชั้นโดยมีกำหนดเวลา
- (3) ลดชั้น

- (4) ตัดการอนุญาตไม่ให้รับการ เยี่ยมหรือการติดต่อไม่เกินสาม เดือน
- (5) งดหรือลดประโยชน์และรางวัล หรือ
- (6) ชังเดี่ยวไม่เกินสาม เดือน

มาตรา 7 ในกรณีที่ผู้รับการอบรมกระทำความผิดอาญาขึ้นภายในสถานอบรม และฝึกอาชีพ และความผิดนั้น เป็นเพียงลหุโทษ หรือความผิดอันกระทำต่อทรัพย์สินของ สถานอบรมและฝึกอาชีพ หรือความผิดฐานพยายามหลบหนี แทนที่จะดำเนินการสอบสวน หรือฟ้องร้องตามกฎหมาย ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่ง เป็นผู้ปกครองสถานอบรมและฝึกอาชีพมี อำนาจวินิจฉัยลงโทษผู้รับการอบรมนั้นตามมาตรา 6 ได้

มาตรา 8 ในการฝึกอาชีพและการทำงาน ผู้รับการอบรมไม่มีสิทธิได้ค่าจ้าง แต่อธิบดีอาจกำหนดให้แบ่งรายได้อัน เกิดจากแรงงานของผู้รับการอบรม โดยหักค่าใช้จ่ายออก เสียก่อนให้เป็นรางวัลแก่ผู้รับการอบรมและพนักงาน เจ้าหน้าที่ซึ่ง เกี่ยวข้องกับการฝึกอาชีพหรือ การทำงานนั้นได้ตามที่ เห็นสมควร

มาตรา 9 เมื่อปรากฏว่า

- (1) ผู้รับการอบรมกำลังหลบหนีหรือพยายามหลบหนี และไม่มีทางจะป้องกันอย่างอื่น นอกจากใช้อาวุธ
- (2) ผู้รับการอบรมหลายคนก่อการจู่โจม หรือพยายามใช้กำลัง เปิดหรือทำลาย ประตู รั้วหรือกำแพงของสถานอบรมและฝึกอาชีพ หรือ
- (3) ผู้รับการอบรมจะใช้กำลังทำร้ายพนักงาน เจ้าหน้าที่หรือผู้อื่น

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจใช้อาวุธนอกจากอาวุธปืนแก่ผู้รับการอบรม เพื่อป้องกัน หรือระงับ เหตุการณ์นั้นได้

มาตรา 10 เมื่อปรากฏว่า

- (1) ผู้รับการอบรมไม่ยอมวางอาวุธ เมื่อพนักงาน เจ้าหน้าที่สั่งให้วาง
- (2) ผู้รับการอบรมที่กำลังหลบหนีไม่ยอมหยุด ใน เมื่อพนักงาน เจ้าหน้าที่สั่งให้หยุด และไม่มีทางอื่นที่จะจับกุมได้ หรือ

(3) ผู้รับการอบรมตั้งแต่สามคนขึ้นไปก่อนการวิ่งวายหรือพยายามใช้กำลัง เปิดหรือทำลายประตู รั้วหรือกำแพงของสถานอบรมและฝึกอาชีพ หรือใช้กำลังกายทำร้ายพนักงานเจ้าหน้าที่หรือผู้อื่น และไม่ยอมหยุดในเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้หยุด

พนักงานเจ้าหน้าที่อาจใช้อาวุธปืนแก่ผู้รับการอบรมนั้นได้ แต่ถ้ามีพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเหนือตนอยู่ในที่นั้นด้วยจะใช้อาวุธปืนได้ก็ต่อเมื่อได้รับคำสั่งจากพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเหนือตนแล้ว เท่านั้น

มาตรา 11 ในการจับกุมผู้รับการอบรมที่หลบหนีภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่หนีไป พนักงานเจ้าหน้าที่อาจใช้อำนาจตามมาตรา 9 และมาตรา 10 ได้โดยอนุโลมเมื่อสิ้นกำหนดเวลานี้แล้วจะใช้อำนาจ เช่นว่านั้นต่อไปมิได้ แต่ทั้งนี้ไม่เป็นการตัดอำนาจของเจ้าพนักงานใด ๆ ที่จะจับกุมผู้หลบหนีโดยประการอื่น

มาตรา 12 พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ใช้อำนาจตามมาตรา 9 มาตรา 10 หรือมาตรา 11 โดยสุจริต และตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ ไม่ต้องรับผิดชอบทั้งทางแพ่งและอาญาในผลแห่งการกระทำของตน

มาตรา 13 ในกรณีที่มีเหตุอันอาจเป็นอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของผู้รับการอบรม ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่สามารถย้ายผู้รับการอบรมไปควบคุมไว้ที่อื่นได้ทันเวลาที่ปล่อยผู้รับการอบรมไปชั่วคราวก็ได้ แต่ผู้รับการอบรมที่ถูกปล่อยไปนั้นต้องกลับมารายงานตนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ สถานอบรมและฝึกอาชีพ หรือไปรายงานตนต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ณ สถานีตำรวจ ทั้งนี้ภายในกำหนดยี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ปล่อยไป และต้องปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ แล้วแต่กรณี ซึ่งได้สั่งเกี่ยวกับการควบคุมผู้รับการอบรมผู้นั้น

ผู้รับการอบรมผู้ใดละเลยไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติในวรรคก่อนโดยไม่มีข้อแก้ตัวอันควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 14 พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีตำแหน่งหน้าที่ควบคุมผู้รับการอบรมกระทำด้วยประการใดให้ผู้รับการอบรมหลบหนีไปจากการควบคุม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

มาตรา 15 ถ้าการกระทำดังกล่าวในมาตรา 14 เป็นการกระทำโดยประมาท ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดดังกล่าวในวรรคก่อน จัดให้ได้ตัวผู้รับการอบรมที่หลบหนีไป นั้นคืนมาได้ภายในสามเดือน ให้งดการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดนั้น

มาตรา 16 ผู้ใดกระทำด้วยประการใดให้ผู้รับการอบรมหลบหนีไปจากการควบคุม ของสถานอบรมและฝึกอาชีพหรือของพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 17 ผู้ใดเข้าไปในสถานอบรมและฝึกอาชีพโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงาน เจ้าหน้าที่ หรือฝ่าฝืนข้อบังคับว่าด้วยการอนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้าไปในสถานอบรมและฝึกอาชีพ หรือบังอาจรับจากหรือส่งมอบแก่ผู้รับการอบรม หรือส่ง เข้าส่งออกซึ่ง เงินหรือสิ่งของต้องห้าม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เงินและสิ่งของต้องห้ามที่มีการรับ ส่งมอบ นำเข้า หรือนำออกตามวรรค ก่อนให้ริบ เสียทั้งสิ้น

มาตรา 18 ให้เจ้าหน้าที่ซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติงานในสถานอบรมและฝึกอาชีพอยู่ใน วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นพนักงาน เจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้จนกว่าจะได้มีการ แต่งตั้งพนักงาน เจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 19 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ธนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ: - เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้คือ โดยที่การควบคุมผู้ถูกควบคุม เพื่อรับการอบรม ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ยังเป็นไปโดยไม่เหมาะสม เท่าที่ควร เพราะไม่มีกฎหมายกำหนดวิธีการปฏิบัติและกำหนดอำนาจหน้าที่ของ พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมและผู้ถูกควบคุม จึงสมควรมีกฎหมายเพื่อการนี้ ให้การ ควบคุม เป็นไปโดยเรียบร้อยและ เหมาะสมยิ่งขึ้น

พระราชบัญญัติ

ว่าด้วยการอบรมและฝึกอาชีพบุคคลบางประเภท

พ.ศ. 2518

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2518

เป็นปีที่ 30 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
ให้ประกาศว่า

โดยที่ เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการอบรมและฝึกอาชีพบุคคลบางประเภท

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอม
ของสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าทีรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติว่าด้วยการอบรมและฝึกอาชีพ
บุคคลบางประเภท พ.ศ. 2518"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิก

- (1) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 21 ลงวันที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2501
- (2) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ลงวันที่ 10 มกราคม พ.ศ. 2502

มาตรา 4 พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่เด็กและเยาวชนตามกฎหมายว่าด้วย
การจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน

มาตรา 5 ในพระราชบัญญัตินี้

"สถานอบรมและฝึกอาชีพ" หมายความว่า สถานอบรมและฝึกอาชีพซึ่งรัฐมนตรีประกาศตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 6 บุคคลดังต่อไปนี้ เป็นบุคคลที่พึงรับการอบรมและฝึกอาชีพ

(1) เป็นผู้ประพฤติตนกระทำการรังแก ข่มเหง ทุ้อทุตี หรือกระทำความผิดประการใด ๆ โดยมีขอบ ให้นำคนอื่นเกรงกลัว

(2) เป็นบุคคลจรจัดไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง และไม่ปรากฏการทำมาหากินเลี้ยงชีพโดยสุจริต

(3) เป็นผู้หาเลี้ยงชีพด้วยวิธีการอันขัดต่อความสงบ เรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

(4) เป็นผู้มีความผิดอาชญากรรมหรือมีความผิดอาชญากรรมอื่นใด และมีเหตุอันควร เชื่อว่าจะกระทำความผิดขึ้น หรือมีพฤติการณ์แวดล้อมที่แสดงว่าสิ่งของในครอบครองได้มาจากการกระทำความผิด

(5) เป็นผู้ประพฤติตนทำความเดือดร้อนแก่บุคคลอื่นจนทำให้บุคคลอื่นไม่อาจประกอบอาชีพการงานหรือมีความเป็นอยู่ได้โดยปกติ

(6) เป็นผู้ประพฤติตนเป็นจรจัดหา ล้อไป หรือชักพาหญิงไปเพื่อการค้าประเวณีไม่ว่าหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่

บุคคลที่พึงรับการอบรมและฝึกอาชีพในกรณี (1) (3) (4) (5) และ (6) หมายความว่ารวมถึงผู้ใช้ให้ผู้อื่นกระทำการในกรณีดังกล่าว และผู้สนับสนุนการกระทำในกรณีดังกล่าวด้วย

มาตรา 7 เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อว่าบุคคลใด เป็นบุคคลที่พึงรับการอบรม และ ฝึกอาชีพตามมาตรา 6 ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมีอำนาจออกหมายเรียก หมายจับ หรือจับบุคคลนั้นส่งพนักงานสอบสวนเพื่อทำการสอบสวน และให้พนักงานอัยการมีอำนาจยื่น คำร้องขอต่อศาลอาญา หรือศาลจังหวัด เพื่อสั่งว่าบุคคลนั้น เป็นบุคคลที่พึงรับการอบรมและฝึกอาชีพ

ในการดำเนินการดังกล่าวในวรรคหนึ่ง และการดำเนินการอย่างอื่น เพื่อให้เป็นไป ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับโดย อนุโลม แต่ในการควบคุมในระหว่างการสอบสวนให้ปฏิบัติตามมาตรา 12

ให้ถือว่าบุคคลที่ถูกศาลสั่งให้ส่งตัวไปรับการอบรมและฝึกอาชีพ เป็นผู้ถูกคุมขังตาม อำนาจของศาลตามความหมายแห่งประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 8 ถ้าความปรากฏแก่ศาลตามคำร้องขอของพนักงานอัยการว่าบุคคลใด เป็น บุคคลที่พึงรับการอบรมและฝึกอาชีพ ให้ศาลมีอำนาจสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(1) ให้บุคคลนั้นทำทัณฑ์บนว่าจะไม่ประพฤติตน เป็นบุคคลที่พึงรับการอบรมและ ฝึกอาชีพอีกตลอด เวลาที่ศาลกำหนดแต่ไม่เกินสองปี โดยจะกำหนด เงื่อนไขให้ไปรายงานตัว เป็น ครั้งคราวต่อเจ้าพนักงานหรือหน่วยราชการหรือองค์การ เอกชนที่ทำหน้าที่ทางสังคมสงเคราะห์ที่ ศาลระบุ เพื่อให้เจ้าพนักงานหรือหน่วยราชการหรือองค์การ เอกชนดังกล่าวจะได้สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือ หรือตักเตือนตามที่เห็นสมควรใน เรื่องความประพฤติและการประกอบอาชีพด้วยก็ได้

ถ้าผู้นั้นไม่ยอมทำทัณฑ์บน ให้ศาลส่งตัวบุคคลนั้นไปรับการอบรมและฝึกอาชีพตาม (2) จนกว่าจะทำทัณฑ์บน แต่ทั้งนี้ไม่เกินสองปี

(2) ให้ส่งตัวบุคคลนั้นไปรับการอบรมและฝึกอาชีพ ณ สถานอบรมและฝึกอาชีพ มีกำหนด เวลาไม่เกินสองปี

ในกรณีที่ไม่มีสถานอบรมและฝึกอาชีพตั้งอยู่ในเขตศาล ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้บุคคล นั้นไปรับการอบรมและฝึกอาชีพ ณ สถานอบรมและฝึกอาชีพ ที่พนักงานอัยการร้องขอ

มาตรา 9 ถ้าผู้ทำทัณฑ์บนตามมาตรา 8 (1) กระทำผิดทัณฑ์บนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขภายในกำหนดเวลาที่ศาลสั่ง ให้ศาลมีอำนาจส่งตัวบุคคลนั้นไปรับการอบรมและฝึกอาชีพ ณ สถานอบรมและฝึกอาชีพ มีกำหนดเวลาไม่เกินสองปี

มาตรา 10 ในกรณีที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องบุคคลต่อศาลว่ากระทำความผิดอาญา พร้อมทั้งร้องขอให้ศาลสั่งว่าบุคคลนั้นพึงรับการอบรมและฝึกอาชีพในการกระทำอันเป็นกรรมเดียวกันด้วย เมื่อศาลเห็นว่าบุคคลนั้นกระทำความผิดอาญาและพึงรับการอบรมและฝึกอาชีพตามคำฟ้อง และคำร้องขอของพนักงานอัยการจริง ให้ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจว่าจะพิพากษาลงโทษบุคคลใน ความผิดอาญานั้น หรือจะสั่งให้ส่งตัวบุคคลนั้นไปรับการอบรมและฝึกอาชีพก็ได้ เมื่อศาลใช้ดุลพินิจในทางพิพากษาลงโทษในความผิดอาญานั้นแล้ว ห้ามมิให้สั่งให้ส่งตัวบุคคลนั้นไปรับการ อบรมและฝึกอาชีพ

มาตรา 11 ในระหว่างที่บุคคลใดได้รับการอบรมและฝึกอาชีพ หากปรากฏว่า บุคคลนั้นต้องคำพิพากษาของศาลเพราะเหตุกระทำความผิดอาญา ถ้าผู้นั้นต้องรับโทษจำคุกตามคำ พิพากษาตั้งแต่สองปีขึ้นไป ผู้นั้นไม่ต้องรับการอบรมและฝึกอาชีพต่อไปอีก แต่ถ้าผู้นั้นต้องรับโทษ จำคุกตามคำพิพากษาดำกว่าสองปี ให้ส่งตัวผู้นั้นไปรับโทษตามคำพิพากษา เมื่อครบกำหนดโทษ แล้ว ให้ส่งตัวกลับมารับการอบรมและฝึกอาชีพต่อไปจนครบกำหนด

มาตรา 12 ห้ามมิให้ควบคุมตัวผู้ถูกจับ เพื่อขอให้ศาลสั่งให้เป็นบุคคลที่พึงรับการ อบรมและฝึกอาชีพตามพระราชบัญญัตินี้ไว้เกินเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้ถูกจับมาถึงที่ทำการของพนักงาน สอบสวน

ถ้าเกิดความจำเป็นที่จะควบคุมผู้ถูกจับไว้เกินกำหนดเวลาในวรรคหนึ่ง เพื่อให้ การสอบสวน เสร็จสิ้นหรือเพื่อการปฏิบัติงานของพนักงานอัยการ ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงาน อัยการส่งผู้นั้นมาศาลและยื่นคำร้องต่อศาลขอยกหมายขังผู้นั้นไว้ ศาลมีอำนาจสั่งขังหลายครั้งติด ๆ กัน แต่ครั้งหนึ่งต้องไม่เกินเจ็ดวัน และรวมกันทั้งหมดต้องไม่เกินสามสิบวัน

การขังตามคำสั่งศาลในวรรคสอง ให้ขังไว้ ณ ที่ทำการของพนักงานสอบสวน โดยมีให้ปะปนกับผู้ต้องหาคดีอาญา

มาตรา 13 ให้พนักงานสอบสวนซึ่งควบคุมตัวบุคคลอันธพาลไว้ตามประกาศของ คณะปฏิวัติ ฉบับที่ 21 ลงวันที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2501 อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับดำเนินการสอบสวนว่าบุคคลดังกล่าว เป็นบุคคลที่พึงรับการอบรมและฝึกอาชีพตาม พระราชบัญญัตินี้หรือไม่ ถ้าพนักงานสอบสวน เห็นว่าบุคคลดังกล่าวไม่เป็นบุคคลที่พึงรับการอบรม และฝึกอาชีพตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ปล่อยตัวบุคคลนั้นไปโดยไม่ชักช้า ถ้าพนักงานสอบสวนเห็นว่า บุคคลดังกล่าว เป็นบุคคลที่พึงรับการอบรมและฝึกอาชีพตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ส่งตัวบุคคลนั้นให้ พนักงานอัยการดำเนินการร้องขอให้ศาลสั่งตามมาตรา 8

เพื่อประโยชน์แก่การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้นำมาตรา 12 มาใช้บังคับแก่ การควบคุมตัวบุคคลอันธพาลตามวรรคหนึ่งโดยอนุโลม โดยให้ถือว่าวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นวันที่ผู้ถูกจับมาถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน

มาตรา 14 ผู้ใดถูกควบคุมตัวอยู่ในสถานอบรมและฝึกอาชีพตามประกาศของคณะ ปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ลงวันที่ 10 มกราคม พ.ศ. 2502 ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้นั้นรับการอบรมและฝึกอาชีพ ณ สถานอบรมและฝึกอาชีพดังกล่าวต่อไปอีก เป็นเวลาไม่เกินหก เดือน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา 15 ให้กระทรวงมหาดไทยจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะ แต่ละคณะมีจำนวนไม่น้อยกว่าสามคนสำหรับพิจารณาปล่อยบุคคลที่ถูกควบคุมตามมาตรา 14

ให้คณะกรรมการตามวรรคหนึ่งพิจารณาและมีคำสั่งทุกสอง เดือนว่าผู้ที่ถูกควบคุมผู้ใด ควรให้ควบคุมไว้หรือปล่อยตัวไป การปล่อยตัวนั้นคณะกรรมการจะกำหนดให้มีทัณฑ์บนด้วย หรือไม่ก็ได้ และให้นำความในมาตรา 8 (1) มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 16 บุคคลดังต่อไปนี้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลอาญาหรือศาลจังหวัดแห่งท้องที่ ที่มีการควบคุมหรือการอบรมและฝึกอาชีพ ว่าตนหรือบุคคลซึ่งรับการอบรมและฝึกอาชีพ มิใช่เป็น บุคคลที่พึงรับการอบรมและฝึกอาชีพตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ลงวันที่ 10 มกราคม พ.ศ. 2502 หรือตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณี

- (1) บุคคลผู้รับการอบรมและฝึกอาชีพนั้น
- (2) สามิภริยา หรือญาติของบุคคลนั้น หรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้อง
- (3) พนักงานอัยการ

เมื่อได้รับคำร้องดังกล่าว ให้ศาลออกหมายเรียกเจ้าพนักงานซึ่งก่อให้เกิดการอบรมและฝึกอาชีพมาพร้อมกัน ถ้าเป็นที่พอใจศาลว่าบุคคลที่ต้องรับการอบรมและฝึกอาชีพมิใช่เป็นบุคคลที่พึงรับการอบรมและฝึกอาชีพตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ลงวันที่ 10 มกราคม พ.ศ. 2502 หรือตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ศาลส่งปล่อยตัวบุคคลนั้นไป

มาตรา 17 ให้รัฐมนตรีประกาศจัดตั้งสถานอบรมและฝึกอาชีพพร้อมทั้งกำหนดมาตรการและวิธีการให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของการอบรมและฝึกอาชีพ ซึ่งจะต้องรวมถึงการให้ความอุปการะแก่บุคคลผู้รับการอบรมและฝึกอาชีพตามสมควร และการให้บุคคลดังกล่าวมีความเป็นอยู่ที่เหมาะสมแก่สภาพ เพื่อให้บุคคลที่รับการอบรมและฝึกอาชีพสามารถประกอบอาชีพให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมต่อไปได้ ทั้งนี้ ให้จัดตั้งให้แล้วเสร็จภายในสามปี นับตั้งแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้

ในระหว่างที่ยังมิได้จัดตั้งสถานอบรมและฝึกอาชีพตามวรรคหนึ่ง ให้สถานอบรมและฝึกอาชีพที่กระทรวงมหาดไทยจัดให้มีขึ้นตามข้อ 2 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ลงวันที่ 10 มกราคม พ.ศ. 2502 เป็นสถานอบรมและฝึกอาชีพ ซึ่งรัฐมนตรีประกาศตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ให้กระทรวงมหาดไทยดำเนินการแก้ไขปรับปรุงให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของการอบรมและฝึกอาชีพตามนัยแห่งวรรคหนึ่งไปพลางก่อน

มาตรา 18 ให้คณะกรรมการซึ่งกระทรวงมหาดไทยจัดตั้งขึ้นตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 43 ลงวันที่ 10 มกราคม พ.ศ. 2502 เป็นคณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 19 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

สัญญา ธรรมศักดิ์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่การควบคุมบุคคลอันธพาลและการอบรมและฝึกอาชีพแก่บุคคลดังกล่าวตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 21 ลงวันที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2501 และฉบับที่ 43 ลงวันที่ 10 มกราคม พ.ศ. 2502 มีบทบัญญัติไม่เหมาะสมและสอดคล้องกับหลักการตามระบอบประชาธิปไตย จึงสมควรยกเลิกประกาศของคณะปฏิวัติทั้งสองฉบับดังกล่าว และกำหนดให้มีการอบรมและฝึกอาชีพแก่บุคคลบางประเภท

คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน

ฉบับที่ 22

ด้วยปรากฏว่าได้มีบุคคลบางจำพวกมีพฤติการณ์เป็นภัยต่อสังคม โดยประพฤติตนก่อความ
ความสงบสุขของประชาชนหรือกระทำการอันเป็นภัย หรือเสียหายต่อเศรษฐกิจหรือความมั่นคงของ
ประเทศชาติ สมควรที่จะดำเนินการแก่บุคคลผู้มีพฤติการณ์ดังกล่าว เพื่อให้กลับตัว เป็นพลเมืองดีต่อไป
เพื่อความสงบสุขของประชาชนและความ เจริญของบ้าน เมือง

คณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน จึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ 1 บุคคลซึ่ง เป็นภัยต่อสังคม ได้แก่บุคคลซึ่งมีพฤติการณ์ดังต่อไปนี้

- (1) ประพฤติตนกระทำการรังแก ข่มเหง ทุ้มเหยียด หรือกระทำด้วยประการใด ๆ
โดยมิชอบให้บุคคลอื่น เกรงกลัว
- (2) เป็นบุคคลจรจัดไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง และไม่ปรากฏการทำมาหา เลี้ยงชีพ
โดยสุจริต
- (3) หาเลี้ยงชีพด้วยวิธีการอันขัดต่อความสงบ เรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน
- (4) สะสมอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ไม่ว่าชนิดใดโดยมิชอบ
ด้วยกฎหมายไว้เพื่อการค้าหรือ เพื่อตระเตรียมการกระทำความผิดอย่างอื่น
- (5) ยุยง ปลุกปั่น ไซ้ หรือสนับสนุนให้ประชาชนก่อความวุ่นวายหรือก่อความ
ไม่สงบขึ้นในบ้าน เมือง
- (6) กระทำด้วยประการใด ๆ ให้ประชาชนเสื่อมใสหรือ เห็นคล้อยตามในระบอบการ
ปกครองอื่น อันมิใช่การปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์ เป็นประมุข
- (7) ดำรงชีพด้วยการตั้งบ่อนการพนันโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ตั้งช่องค้าประ เวณี
หรือ เป็นเจ้ามือการพนันสลากกินรวบ หรือทวย ก.ข.

(8) กักตุนสินค้าเพื่อค้ากำไร หรือขึ้นราคาสินค้าโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

(9) ร่วมกันหยุดงาน หรือปิดงานต้ง้างโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ข้อ 2 ให้พนักงานฝ่ายปกครองและตำรวจเอาใจใส่สืบสวน สอบสวน หากเห็นว่าบุคคลใดเป็นบุคคลซึ่ง เป็นภัยต่อสังคม ให้มีอำนาจจับกุมตัวมาส่งพนักงานสอบสวน เพื่อพิจารณา หากปรากฏว่าบุคคลดังกล่าว เป็นบุคคลซึ่ง เป็นภัยต่อสังคม ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจควบคุมไว้ เพื่อทำการอบรมได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วัน เริ่มควบคุม

ข้อ 3 เมื่อได้ควบคุมบุคคลซึ่ง เป็นภัยต่อสังคมครบกำหนดสามสิบวันแล้ว ถ้าผู้บัญชาการตำรวจนครบาล สำหรับในกรุงเทพมหานคร หรือผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดอื่น ๆ เห็นว่าบุคคลนั้นยังมีนิสัยหรือความประพฤติอัน เป็นภัยต่อสังคมอยู่ ให้มีอำนาจสั่ง ให้ส่งตัวบุคคลนั้น ไปยังสถานอบรมและฝึกอาชีพต่อไป

ข้อ 4 ให้กระทรวงมหาดไทยจัดให้มีสถานอบรมและฝึกอาชีพขึ้น กับให้จัดตั้ง คณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะ แต่ละคณะมีจำนวนไม่น้อยกว่าสามคน สำหรับพิจารณา ดำเนินการ เกี่ยวกับการควบคุม การอบรม การฝึกอาชีพ และการปล่อยบุคคลที่ถูกควบคุม

ให้คณะกรรมการพิจารณาและมีคำสั่งทุก ๆ สองเดือนว่า บุคคลที่ถูกควบคุมนั้น บุคคลใดควรให้ควบคุมไว้หรือให้ปล่อยตัวไป การปล่อยตัวนั้นคณะกรรมการจะกำหนดให้มีประกัน หรือทัณฑ์บนด้วยหรือไม่ก็ได้

ข้อ 5 ให้ถือว่าบุคคลที่ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลหรือผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้ ส่งตัวไปอยู่ในสถานอบรมและฝึกอาชีพ เป็นผู้อยู่ในระหว่างคุมขังตามอำนาจของพนักงานสอบสวน ตามความหมายของประมวลกฎหมายอาญา

ข้อ 6 ในกรณีที่บุคคลซึ่ง เป็นภัยต่อสังคมตามคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับนี้ ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญาอยู่ด้วย ให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีแก่ผู้นั้น ไปอีก ส่วนหนึ่งด้วย และให้มีอำนาจควบคุมผู้ต้องหาไว้ตามคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับนี้ โดยมีต้องปฏิบัติการในเรื่องวิธีการและกำหนดระยะเวลาควบคุมตัวผู้ต้องหาดังที่บัญญัติ ไว้ในกฎหมาย

ข้อ 7 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติว่าด้วยการอบรมและฝึกอาชีพบุคคลบางประเภท

พ.ศ. 2518

ข้อ 8 คำสั่งของศาลที่สั่งให้ส่งตัวบุคคลใดไปรับการอบรมและฝึกอาชีพตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการอบรมและฝึกอาชีพบุคคลบางประเภท พ.ศ. 2518 อยู่ก่อนคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินฉบับนี้ ให้มีผลใช้บังคับต่อไป ตามพระราชบัญญัติกำหนดวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการอบรมและฝึกอาชีพบุคคลบางประเภท พ.ศ. 2518

ทั้งนี้ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 13 ตุลาคม พุทธศักราช 2519

พลเรือเอก สงัด ชลออยู่

หัวหน้าคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน

พระราชบัญญัติ

ยกเลิกคำสั่งของคณะกรรมการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 22

ลงวันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2519

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2522

เป็นปีที่ 34 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการ
โปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรยกเลิกคำสั่งของคณะกรรมการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 22
ลงวันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2519

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและ
ยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติยกเลิกคำสั่งของคณะกรรมการ
ปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 22 ลงวันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2519 พ.ศ. 2522"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกคำสั่งของคณะกรรมการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 22
ลงวันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2519

มาตรา 4 ภายใต้อำนาจมาตรา 6 ให้กระทรวงมหาดไทยดำเนินการปล่อยตัว
บุคคลที่ถูกควบคุมตัวโดยอาศัยอำนาจตามคำสั่งของคณะกรรมการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 22
ลงวันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2519 ทั้งนี้ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในสองวันนับแต่วันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา 5 บุคคลซึ่งถูกปล่อยตัวไปโดยมีประกันหรือทัณฑ์บน ตามคำสั่งของ คณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 22 ลงวันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2519 ให้ประกันหรือ ทัณฑ์บนนั้นสิ้นสุดลง และให้กระทรวงมหาดไทยดำเนินคืนประกันโดยมิชักช้า

มาตรา 6 ในกรณีที่บุคคลตามมาตรา 4 ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญา ให้ดำเนินคดีแก่บุคคลดังกล่าวต่อไปตามกฎหมาย สำหรับระยะเวลาควบคุมตัวไว้เพื่อทำการสอบสวน ต่อไป ให้นับวันที่ถูกควบคุมตัวไว้ตามคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 22 ลงวันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2519 เป็นระยะเวลาควบคุมตัวไว้เพื่อทำการสอบสวน ตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญาด้วย แต่ในกรณีที่การร้องทุกข์หรือการกล่าวโทษมีขึ้นหลังจากที่ได้เริ่มควบคุม ตัวบุคคลดังกล่าวไว้แล้ว ให้นับระยะเวลาควบคุมตัวไว้เพื่อทำการสอบสวนต่อไปตั้งแต่วันที่บุคคล นั้นมาถึงที่ทำการของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเพื่อทำการสอบสวน

ในกรณีที่มีความจำเป็นที่จะต้องควบคุมผู้ต้องหาไว้เพื่อทำการสอบสวนต่อไปและกรณี ไม่อยู่ในอำนาจของพนักงานสอบสวนที่จะควบคุมไว้ได้ แต่ยังคงอยู่ในอำนาจที่ศาลจะสั่งขังได้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจควบคุมผู้ต้องหาไว้ และ ให้ดำเนินการขอลหมายขังผู้ต้องหาภายในสองวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา 7 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ส. ไทตระกิตย์

รองนายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากคำสั่งของคณะ ปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 22 ลงวันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2519 ได้กำหนดให้ถือว่าบุคคลที่มีพฤติการณ์บางอย่าง เป็นบุคคลซึ่ง เป็นภัยต่อสังคม และให้อำนาจแก่พนักงานฝ่ายปกครอง และเจ้าหน้าที่ตำรวจทำการสอบสวน และควบคุมตัวไว้อบรมในสถานกักกันได้ไม่เกินสามสิบวัน กรณีดังกล่าวมานี้ทำให้ บุคคลที่ถูกควบคุมตัวต้องขาดอิสระภาพ ไม่สามารถประกอบอาชีพตามปกติได้ ขาดรายได้เลี้ยงครอบครัว ทั้ง ๆ ที่บุคคลนั้นอาจไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน

ประวัติผู้เขียน

นายคุณวุฒิ ดันตระกูล เกิดเมื่อวันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2506 ที่กรุงเทพมหานคร
สำเร็จการศึกษานิติศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อปีการศึกษา 2527 ปัจจุบัน
รับราชการ เป็นนิติกร กองการประชุม สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

